

O sojce a lišce

Zpívala si sojka na vysokém stromě. „jaký to krásný oběd. Bohužel na něj nedosáhnu,“ olízla se liška „Ale však on ke mně přijde sám.“ Přišla ke stromu a spustila:

„Jak krásná jste a jak krásný hlásek máte, škoda že ho slyším jen z dálky. Nemohla by jste slétnout trochu níž, abych si to mohla poslechnout z blízka?“

Zaprosila liška s křivým úsměvem „Milá liško, pode mnou leží můj kamarád, který je krásnější a lepší než já. Ten ti určitě rád zazpívá místo mě.“ „takže tu leží ještě jeden oběd a přímo u mých tlapek.“ pomyslela si liška, která na nic nečekala a vrhla se do křoví, které bylo pod stromem. Zanedlouho z něj, ale vyběhla a rovnou si to nasměrovala k lesu. Ani ne po minutě se z křoví vynořil velký, černý pes a začal jí prohánět po mýtině, „Haf, haf.“ štěkal pes na lišku. „Né, prosím, já už to neudělám.“ Zasténala liška, „Já už nemůžu, prosím.“ liška začala zpomalovat a pes jí začal šlapat na paty. „Haf, haf.“ zaštěkal znovu pes a kousl lišku do ocasu. „Jauvajs!“ Vykřikla liška, která se lekla. Pes začal zpomalovat a nakonec se obrátil a s klidem se vrátil na svoje místečko. Sojka, která vše viděla se popadala za břicho a smála se nad tím jak napálila důvěřivou lišku. Liška s nepořízenou a s

hanbou odešla zpátky do svého doupěte a už nikdy si nezačala nic se sojkou.